

» вѣчь отъ сына си: а сына послушавше ѿ показахъ до  
» смѣрьть. И пакъ дѹма Свѣтый Бѣремъ: Колко-то  
» пѣти съмъ видѣхъ на тѹй момчѣ образа исписанъ,  
» какъ го коли ваща мѹ: несьмъ можнахъ да го замину  
» безъ слъзы.» До тѹка Свѣтый Бѣремъ.

Читателю! Когато Свѣтый Авраамъ, щалъ да заколи сына си, който ако н сонзвобавалъ да вѣди жер-  
твѣ на Бога; но свързалъ го, да ѿ не ѹстраши, като  
ще го заколи, и да не начне да ѿ отрѣва ѿ рѣще-тѣ  
си: и като го свързалъ, тѹрихъ го върхѹ дѣрва-та на  
жертвенника, зехъ ножа, и тѹрихъ го на шѣ-тѣ догъ-  
рло-то мѹ. И като щалъ да потегли ножа, да го зо-  
коли, Господь Богъ на тѹй като гледалъ, ѹдаржалъ  
рѣжж-тѣ мѹ презъ Ангѣла Си, и рекълъ: » Аврааме, Авра-  
аме! не възлагай рѣжж-тѣ си на момчѣ-то, и нищо мѹ  
не стрѹвай; защото нынѣ разумѣхъ, че ѿ бонши ты  
отъ Бога, и не си пожалнахъ любезниѣ си синъ ради Ме-  
не.« Тѹка Свѣтый Златоустъ, отъ Божіе то лице дѹма  
на Авраама: » Аврааме, азъ не повѣлахъ да ѿ свърши  
» тѹй дѣло, нито искамъ, да ѿ ѹвѣе твое-то момчѣ,  
» но да ѿ ѡви послушаніе-то ти предъ инкы тѣ: вѣче,  
» нищо мѹ не стрѹвай, благодаренъ съмъ на изволеніе-то  
» ти, и затова ти возлагамъ вѣнецъ и тѣ просла-  
» вѣвамъ.» До тѹка Златоустъ. Бесѣда, 47, на  
Бытїѣ.

Тѹй като рекълъ Богъ презъ Ангѣла Си, показълъ мѹ  
Овенъ въ капинж-тѣ мѣждѹ трънѣ-то, и повѣлѣхъ мѹ,

този